

[Statsministeren]

udenrigspolitik, som jo er præget af realisme, at Frankrig, at England, at Spanien sådan pr. automatik synes, at nu er det tid for andre lande at komme ind i stedet for dem. Jeg ved godt, det er lidt uvant at tale lige ud om tingene, men lad mig sige det, så det ikke kan misforstås: Det, denne regering lægger op til, er, at FN's Sikkerhedsråd, som udenrigsministeren sagde det, og som jeg nu gentager det, så tydeligt som muligt afspejler de reelle styrkeforhold i dansk og i international politik mellem de industrilande, der virkelig har indflydelse på verdens økonomiske og sikkerhedspolitiske udvikling, og at ulandene i højere grad bliver repræsenteret. Derfor beder jeg om, at man fortolker udenrigsministerens tanke som en interessant tanke, som han selv har sagt det, men når det gælder regeringens politik, er den klart formuleret, dels nu og dels i udenrigsministerens indlæg.

Jeg skal slutte med – som jeg også er blevet bedt om – at gøre et par betragtninger om Rusland. Om Rusland vil jeg sige, at jeg netop har fået en henvendelse fra Ruslands præsident Jeltsin, der takker for den danske regerings indsats under det danske formandskab og lægger meget vægt på, at den pagt, der nu er en del af det arbejdsgrundlag, EF arbejder for, skal blive en realitet, en pagt, som vi jo har lagt meget vægt på på sigt skal kunne sidestilles med forholdet mellem USA og EF-landene. Præsident Jeltsin vedstår og understreger, at det ikke mindst skyldes det danske formandskabs indsats.

Et andet element, Rusland lægger meget vægt på, og som jeg også klart vil gentage her i dag, er, at vi finder en hurtig afslutning på de forhandlinger, der er i gang på handelsområdet, med henblik på, at vore markeder kan give deres bidrag til, at den russiske infrastruktur og økonomi kommer bedre på fode.

Når jeg af hr. Søren Riishøj bliver spurgt om regeringens vurdering af præsident Jeltsin, vil jeg derfor gerne sammenfatte det, jeg forleden har givet udtryk for. Regeringen vurderer fortsat præsident Jeltsin som værende det klareste udtryk for, at reformprocessen, demokratiseringsprocessen, kan fortsætte, og derfor er der med alle de nuancer, der ligger bag det, ikke tvivl om, at regeringen fortsat sammen med de andre EF-lande støtter præsident Jeltsins linie. Men jeg vil også gerne føje til, at vi ser det som

en vigtig opgave – sammen med andre i Euro-paråd-sammenhæng – at medvirke til, at de kommende valg i december kommer til at foregå efter de principper, som vi hele tiden og altid lægger afgørende vægt på. Vi vil i det hele taget følge de omstændigheder, hvorunder valget skal foregå, med meget stor interesse ud fra de grundsyn, vi har.

Må jeg slutte med en bemærkning, jeg ikke kan tilbageholde, især når jeg ser på kropssproget hos enkelte medlemmer her i Tinget. Jeg kommer til at tænke på en anerkendt politiker, K. K. Steincke, som engang sagde:

»Det lykkedes som så ofte i politik at ordne også dette spørgsmål til almindelig utilfredshed.«

Der er en enkelt korrektion. Utilfredsheden er heldigvis ikke almindelig. Den indsnævrer sig mere og mere her i Tinget, og det er jeg egentlig ganske tilfreds med.

Jeg vil slutte med at sige: Kanhænde at nogle er usikre på, om der vil komme en vending i den økonomiske linie for 1994, om der vil komme et opsving. Kanhænde at nogle ser lidt pessimistisk på tingene. Det gør regeringen ikke. Vi er faktisk først lige begyndt, det vil komme til at virke, kursen ligger fast. Nu kommer det an på den danske befolkning og os selv, og hvad os angår, vil vi usvigeligt fastholde kursen også i 1994.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Jeg må nok sige, at jeg var meget lykkelig for, at vi nu også fik ventelisteproblematikken ind i billedet i denne debat. Jeg har været dybt chokeret, må jeg nok sige, over, at det har optaget folketingsmedlemmerne så lidt i dag at drøfte de stakkels mennesker, der står på venteliste til hospitalerne.

Det er jo udmærket, at statsministeren nu siger, at man vil lave aftaler. Det lyder smukt, men ikke desto mindre var det jo sådan, at i den tidligere regerings tid hørte vi gang på gang den nuværende sundhedsminister, hr. Torben Lund, klandre den daværende regering for ikke at gøre nok, og at der skulle ske noget her og nu. Nu må patienterne altså vente til 1995. Før sker der ikke noget.

Jeg vil gerne påpege og understrege over for statsministeren – og jeg håber, statsministeren lytter godt efter nu: Vil statsministeren gøre